

L'endemà es desperta i sent com els pares xiuxiuegen a l'habitació del costat. El germà petit juga amb els playmobils i de tant en tant riu sol. Encara sota els llençols, l'Ulisses es pregunta com seran els sons que sentirà a La Masia. Imagina rostres de nens, situacions similars a les colònies d'estiu, a les concentracions de tecnificació de la Selecció Catalana. Aules plenes de jugadors de la pedrera. Estudien plegats, amb els uniformes ben planxats i els estris ordenats en els pupitres. Interminables i feixugues xerrades tàctiques davant una pissarra farcida de gargots traçats amb coloraines. Tothom concentrat, aspectant, projectant la teoria a la pràctica.

Al vespre juga una estona amb el seu germà. Enganxen una cistella petita a la porta del lavabo. Asseguts al terra del passadís, miren d'encistellar des de diferents posicions amb una pilota d'esponja. L'Ulisses es deixa guanyar, cosa que no fa mai. Té el cap a una altra banda.

Més tard paren taula. Mentre distribueix plats, coberts, tovallons i gots té la impressió que és el darrer cop que ho fa. Com si el seu pare li llegís el pensament, li diu:

–El cap de setmana agafes l'autobús i puges. Hi ha una parada a Maria Cristina, que és al costat.

L'Ulisses ignora què és i on para Maria Cristina. Després de sopar el pare obre una guia de Barcelona de l'any de la picor. Amb el dit índex assenyala línies i marca direccions. És un dit gruixut, la punta del qual agafa gradacions diverses quan prem el paper.

–Tu viuràs aquí. Això és el Camp Nou. On vam anar l'altre dia és justament aquí. I si puges per aquest carrer, arribes a la Diagonal. L'estació de metro de Maria Cristina. En aquest punt hi ha una parada d'autobús. Aquí o aquí, ara no ho recordo bé. Veus? Diria que és aquí, o potser una mica més amunt. Des de La Masia, hi deu haver cinc o deu minuts a peu a tot estirar.

L'Ulisses no entén les línies. Dels pocs cops que ha estat a Barcelona, no recorda gairebé res. Una vegada van anar a buscar una tieta al port. Tornava d'un llarg viatge. Recorda un fanal grogós, la humitat que enllorava els vidres i una dona lleugera de roba que es va apropar al cotxe, va fer una ullada al que hi havia dins i en acabat es va allunyar movent ostentosa ment els malucs.

Al cap de dos dies, la família l'acompanya a La Masia. L'Ulisses ha necessitat tot el matí per preparar la maleta. Mai no ha estat fora de casa durant un període tan llarg. No sap quins mitjons agafar ni quants. El mateix amb els calçotets, les samarretes, els pantalons d'esport. Agafa les úniques vambes de jugar a bàsquet que té, de mitja canya. Abans, les ha netejat i enllustrat amb betum blanc.

Sent curiositat per saber què passarà. No pot evitar tenir unes ganes devoradores d'explorar. Sortir de Manresa, aterrar a Barcelona ni més ni menys que per la porta gran. El pare ho té clar:

—Tu no pateixis. T'ho passaràs de conya. I si necessites res, ens truques i et venim a buscar.

—I has d'estudiar —li recorda la mare—. No hi haurà ningú que et digui el que has de fer.

És una idea estimulants i, alhora, esporugidora.

El germà petit el mira amb ulls esbatanats. L'Ulisses no sap interpretar si està content pel fet de perdre'l de vista o més aviat trist per la seva imminent separació. Què deu passar pel seu caparronet?

És un diumenge de setembre, són les set de la tarda. Entren per la Diagonal, baixen per l'avinguda Doctor Marañón, voregen el Camp Nou per l'avinguda de Joan XXIII i s'aturen davant el portal de forrellat immens de La Masia. És tancat, i la mare es neguiteja.

—Segur que t'han dit que podíem venir avui?

—Això em van dir —respon el pare—. Que estrany.

—Comencem bé.

El pare baixa del cotxe, tafaneja des de la tanca, pitja un timbre. L'Ulisses fa una ullada al recinte que hi ha a l'altra banda de la reixa. Així doncs, és aquí on viurà, com a mínim, al llarg d'un curs acadèmic? Una casa rural de pedra rústica corona una petita elevació, hi ha finestrals oberts de bat a bat amb vidrieres subjectades per llistons romboïdals, una tanca metàl·lica barra el perímetre triangular, un camp de gespa enmig de l'asfalt, palmeres, dos lloros que aletegen endimoniats entre les fulles. Hi deu haver micos, també?

Surt a rebre'ls un home disfressat de cuiner, atrafegat, nerviüt, baixet, amb bigoti espès, clenxa d'escassos cabells al crani i davantal blanc ple de màcules velles i inesborrables.

– Bona tarda. Ara els obro – diu mentre s'eixuga les mans en un drap llantiós, fa dringar un voluminós joc de claus i els convida a passar.

Ja són dins una propietat del Futbol Club Barcelona. El cuiner es presenta, parla atropelladament i cordial.

– Em dic Serafí. Perdonin que surti a rebre'ls així, però estic preparant el sopar. Avui comencen a arribar alguns xavals.

L'Ulisses observa com la mare estudia la immensa casa centenària. Davant per davant, el gol nord del Camp Nou treu pit majestuosament. Per a l'Ulisses, és una postal estranya, insòlita, fascinant. No se'n sap avenir.

El cuiner els mostra la planta baixa. La biblioteca, els serveis, la cuina, la cafeteria, el menjador, una petita sala de reunions adjacent i la sala d'esbarjo, on hi ha una taula de ping-pong, nombroses butaques espargides de forma desordenada i tres nois que miren una pel·lícula bèl·lica. Mengen pipes i llencen les peles a terra. La mare els saluda però els nois es limiten a repassar els desconeguts sense badar boca.

– No us han ensenyat modals a casa vostra? – els alligona el cuiner.

Però els nois no es prenen ni la molèstia de respondre.

– A vegades fan coses que no entenc – comenta en Serafí abans de convidar-los a pujar les escales que hi ha tot just davant una de les portes de la cuina: estretes, tenebroses, d'esglaons alts, dues baranes de ferro colat a les bandes. Al replà de la primera planta, en Serafí assenyala una porta de fusta des de la qual representa que l'escala continua.

— Aquí dalt visc jo amb la meva dona i els meus dos fills. Ja fa sis anys que treballo a can Barça —explica ufanós—. Passin per aquí, si us plau, passin.

Els ensenya els dormitoris dels residents. N'hi ha quatre de repartits en els vèrtexs de la planta i en cadascun hi ha entre dues i tres lliteres dobles, amb les estructures metàl·liques de color groc, i un parell de llits individuals. També hi ha un armari encastat ple de mantes i coixins tacats de suor i d'altres fluids. La mare examina els lavabos, que serveixen com a comunicadors entre dues habitacions. Tres vàters, tres dutxes, dos urinaris, quatre piques, un mirall immens de paret a paret.

En Serafí es mostra pletòric: l'amo de les claus, el coneixedor de cadascun dels racons del recinte, visibles i invisibles. Els pares treuen el cap per una de les finestres. Al fons, es veu la intersecció del carrer Maternitat i l'avinguda de Joan XXIII, i els cotxes que enfilen amb els fars encara apagats cap a l'hotel Princesa Sofia.

— Aquí estaràs bé, oi? —li pregunta el pare.

No entra gaire llum a l'habitació, cosa que no permet llucar què hi ha darrere el silenci de l'Ulisses.

— I tant! —intercedeix el cuiner—. És una experiència que no oblidarà mai. Són xavals, ja s'entén, fan de les seves, però en general hi ha molt bon ambient.

— I estudiar, estudien? —pregunta el pare, probablement perquè s'imaginava que les habitacions serien individuals o dobles, i perquè suposava que hi hauria escriptoris endreçats al costat del llit.

— Jo pensava que estudiaven a les habitacions —interromp la mare seguint el mateix fil de pensament que el seu marit—. Però aquí

no hi ha espai. M'ho imaginava d'una altra manera. Massa nois en una sola habitació, no?

—Fa anys que diuen que volen remodelar els espais de la casa. Fins i tot hi ha rumors que assegurin que volen construir una altra Masia, completament nova, però no se sap encara a on. I pel que fa als estudis, hi ha de tot. N'hi ha que sí, que els agrada estudiar. I n'hi ha d'altres que se'ls ha d'insistir i, fins i tot, obligar.

—Ell és bon estudiant —recalca orgullosament el pare.

L'Ulisses es ruboritza.

—Hi ha un noi francès que fa colzes tots els dies a la biblioteca perquè és alumne del Liceu Francès. És molt bon estudiant — assegura amb rotunditat el cuiner—. Jo el vaig portar al Barça. Els seus pares estiuegen a Castelldefels i fa dos anys vam coincidir al mateix bloc d'apartaments. El vaig veure jugar un partit d'aficionats i vaig trucar a les oficines de seguida. És un crack. Arribarà lluny, però és dels que té clar que vol estudiar.

—I no n'hi ha més que ho tinguin igual de clar? —pregunta la mare.

—És obligatori que estudiïn. Si no ho fan, els fan fora. Tant se val que estiguin cridats a convertir-se en fenòmens.

Els pares creuen mirades. En Serafí mostra a l'Ulisses quina serà la seva taquilla.

—Si perds la clau, o te l'oblides, em demanes la de recanvi, d'acord?

L'Ulisses obre la taquilla. Hi ha una bossa amb unes xanquetes que han conreat verdet durant l'estiu.

—Això fora —fa el cuiner, que agafa la bossa i la llença a un cubell de roba bruta.

—Deixa-la una estona oberta perquè es ventili —li aconsella la mare.

A l'anvers de la porta, hi ha tres etiquetes adhesives de les marques Nike, Puma i Adidas.

—Si vols, les pots treure —li diu en Serafí—. Ara és la teva taquilla.

L'Ulisses les deixa on són. No li agrada res del que està veient, però ho accepta. No sent que res del que hi ha pugui arribar a ser seu.

—Tria el llit que vulguis —diu en Serafí—. N'hi ha molts de lliures, encara.

—Au, ja pots començar a desfer la maleta —li diu el pare.

—Vols que t'ajudi? —s'ofereix la mare.

—No —li engega de seguida l'Ulisses, avergonyit—. Ho faré més tard.

—Doncs llavors serà millor que nosaltres anem tirant —comenta el pare consultant el rellotge.

Des que ha entrat a La Masia, l'Ulisses no ha tingut en compte que, arribat el moment, s'hauria d'acomiar de la família. No poden quedar-s'hi, casa seva és a una seixantena de quilòmetres. De sobte, se sent embriagat per una profunda tristesa. Tanta que, si li ho proposessin, no dubtaria ni un segon a pujar al cotxe i tornar-se'n amb ells a Manresa.

Però els pares semblen satisfets amb el panorama. El germà petit està cansat i ja fa estona que, entre badall i badall, insisteix que vol tornar a casa.

—Mira que ets empipador, eh? —li deixa caure la mare.

L'Ulisses observa l'escena. Encara no s'han separat i ja els enyora. Quan marxin, què farà tot sol?

Observa com entren al cotxe, abaixen els vidres de les finestres, s'acomiaden fent adéu amb la mà. El germà petit imita els pares dempeus sobre el seient de darrere. S'allunyen, es perden entre la resta de vehicles que a aquesta hora han començat a encendre els fars.

Al vespre, abans de sopar, l'Ulisses s'asseu al festejador del finestral de la façana principal. Plou a bots i barrals i llampegueja. Una primera nit batejada amb l'aigua i la imposició de la nostàlgia. El Camp Nou desentenebrit a intervals, com l'esquelet d'un colossal gegant arraulit i capaç de devorar-ho tot. L'Ulisses contempla la part de dalt de les graderies, els altíssims focus, les escales i passadissos que comuniquen a diferents portes i accessos. Davant aquesta visió, se sent com no s'havia sentit mai: privilegiat i pusil·làtime alhora. Una fascinació subterrània ha començat a circular per cadascuna de les coses que veu i toca.

De seguida s'adona que no seran unes colònies llargues ni unes vacances perllongades ni res que s'hi assembli. Pot predir que viurà una experiència extraordinària, captivadora, irrepètible. Però sigui com sigui no serà gens relaxant ni plaent, això també s'ho pot ensumar.

A l'hora de sopar, comparteix taula amb uns nois més grans, cap dels quals no li pregunta qui és ni què fa. No són més de deu caps cots menjant mongeta tendra amb patates. L'Ulisses no és amant de la verdura, però reprimeix tota mena d'escarafalls que a

casa seva no s'estalviaria d'oferir a la seva mare. S'adona que, malgrat ser el més alt, també és el més jove.

Més tard arriben més esportistes. Obren els porticons que donen al jardí i al camp de gespa, es treuen les samarretes. L'Ulisses veu unes senyores a l'altra banda de la tanca enreixada que es passegen amunt i avall vestides amb faldilla curta, mitges fosques, sabates de talons. N'hi ha que només amb calces i sostenidors sota les gavardines que de tant en tant entreobren. Alguns cotxes minoren la marxa quan passen per davant; d'altres, directament s'aturen.

Tot d'una, apareix un noi sense samarreta, amb les abdominals bronzejades i una pala de ping-pong, i li pregunta alguna cosa que l'Ulisses no és capaç d'entendre. Fins a tres vegades el noi li ho repeteix enjogassat, cada vegada acostant-li més la cara, mirant d'intimidat-lo:

– Tu virisi no trima falta?

– Em sap greu, no t'entenc.

– Que ets burro? – li engega el *futbolero*, ara visiblement fastiguejat –. Quant cops més t'ho haig de repetir? Tu virisi no trima falta?

Un grup de nois es recargola de riure atrinxerat a les butaques de la sala d'esbarjo. A la televisió emeten una pel·lícula de terror. El que li fa les preguntes el mira com si fos un fotut extraterrestre.

– Tu virisi no trima falta o què?

L'Ulisses somriu de forma desencaixada, però l'altre no.

– Que te'n rius de mi?

– No – fa l'Ulisses amb una crispació sobtada i desbordant.

– T'estàs rient de la meva cara?

– Et dic que no.

– M'estàs dient que tinc alguna cosa a la cara que et fa riure?
– i el *futbolero* fa un gest amenaçador amb la pala.
– Però si no t'he dit res – es defensa l'Ulisses.
– Que no m'has dit res? Però si m'estàs parlant!
L'Ulisses no sap com reaccionar. No entén res.
– És que no sé... – acaba dient perplex.

El *futbolero* el fita amb els ulls esbatanats, a curta distància. De sobte, gira cua i reprèn la partida de tennis taula. L'Ulisses es queda clavat a la cadira, suant, amb un somriure idiota i la sensació que a la primera nit ja li han pres el número. Al cap d'una estona puja a l'habitació. Agafa el necesser, es renta les dents. Hi ha xivarri per totes bandes, ningú no li dirigeix la paraula, no pot deixar de sentir una tensió sufocant. A continuació arriben dos xicots extremament alts que el repassen de dalt a baix.

– Ei, hola! – li diu el pèl-roig, i acte seguit alça la mà per xocar-la-hi –. *Give me five!*

Són els veterans del grup de bàsquet de La Masia, amb els quals haurà de compartir habitació. Juguen al juvenil. Es diuen Bonafont i Altmaier.

– Anem al bowling. Vols venir?
L'Ulisses no ha anat mai a un bowling. No sap ni què és.
– No ho sé.
– Vine. Ens ho passarem bé.
– Aquí no hi ha res a fer – assegura l'Altmaier amb cara de murri.
– D'acord – fa l'Ulisses.

Els veterans es mostren cordials. En Bonafont, el panotxa, és de Sant Julià de Vilatorrada. L'Altmaier, el més alt, d'Hostalric. Més tard arriba en Sebas.

– Què passa, penya?

Fan xocar les mans.

– Una partideta?

L'Ulisses mira com juguen a bitlles. En Bonafont té traça, li agrada guanyar i guanya. Sembla un noi extravertit i intel·ligent.

– Ja veuràs com t'ho passaràs de conya – li diu somrient mentre grapeja un altre projectil, dispara i torna a fer caure totes les bitlles –. Portes pasta?

– Sí.

– Em convides a beure? És que ara no en porto i tinc molta set.

Ben entrada la matinada, quan tanquen els llums de l'habitació, en Bonafont emet sons guturals en la foscor.

– Freeeeedy, Freeeeedy – fa amb veu d'ultratomba.

L'Ulisses sent una barreja paralitzadora d'excitació i temor. Percep xiuxiuejos i corredisses de peus nus. Les agulles del despertador emeten una lleu llum fluorescent. Són dos quarts de quatre. De sobte, s'alcen dos immensos fantasmes en la semiopacitat. Un d'ells el subjecta fort per les mans i el tomba. Ha de ser l'Altmaier, pensa: mesura dos metres i quatre centímetres, i al bowling li ha explicat que fa peses tres dies a la setmana. Difícilment s'hi podrà resistir. L'altre apareix no se sap d'on, fibrat i esmunyedís, salta damunt la llitera i li baixa els calçotets d'una estrebada. Per força ha de ser en Bonafont. L'Ulisses no entén res, intenta cridar

però en Sebas –l’ha sentit riure– li immobilitza el cap i li tapa la boca amb el cul d’un coixí.

No pot respirar. Té el cos paralytitzat i en màxima tensió. Nota que alguna cosa li remou les entranyes. Foragita crits afònics que dibuixen una trena sonora: auxili, por, desemparament. I també ràbia. Una ràbia cega i destructora que emergeix de ben endins i que, un cop expulsada, és sufocada per un simple coixí pudent. No hi ha ningú que el pugui salvar.

Quan han acabat, encenen els llums, en Bonafont li ensenya dos potets de ferro medicinal.

–Au, no ploris. Veus això? Pots estar tranquil que no et quedaràs prenyat.

L’Altmaier li diu, amb veu consoladora:

–Els primers dies són així. Tothom ha de passar per la pedra.

En Sebas t’ho pot confirmar.

En Sebas assenteix amb cara de bon nano:

–A mi em van fer de tot. És normal.

–Ens ho demanen els directius –afegeix en Bonafont–.

Perquè espavileu.

L’Altmaier l’adverteix:

–I ni una paraula o serà pitjor.

–Ni una paraula –fa en Bonafont a un pam de nas–. Ho has entès?

L’Ulisses no pot aclucar els ulls en tota la nit. No s’atreveix a plorar, i nota com li tremola el cos sencer. No té fred, són esgarrifances. És incapaç de discernir si el que li acaba de passar li acaba de passar de debò o ha estat un malson. Sent crits, riallades,

interruptors, altres nois que obren i tanquen taquilles, que es renten les dents, que es dutxen malgrat l'hora intempestiva que és.

L'endemà arriba un nou company d'equip que també es quedarà intern a La Masia. És de Palafrugell, es diu Mompalau i juga de pivot.

—És lleig de collons —li comenta en Sebas a l'Ulisses—. Sembla bastant burro.

En Mompalau té les pestanyes llargues, la qual cosa li confereix una mirada trista i femenina. Porta els cabells rasurats i té cap de meló. Quan corre, ajunta massa els genolls i sembla que hagi d'ensopegar d'un moment a l'altre. És esquerrà i té bon llançament, però li manca caràcter. Ara i adés, l'entrenador l'esbronca.

L'entrenador es diu Hilari. Alt, ferm i garrell, trenta-tants anys, ex-jugador retirat per una lesió dels lligaments creuats. Les seves maneres són contundents: intimida amb la mirada, parla directe i clar, quan s'emprenya val més tenir-lo lluny.

En Mompalau és incapaç d'encistellar en una ocasió en què es troba sol sota l'anella. L'Hilari l'escriu des de la tanca. En Mompalau agafa un rebot en atac, fa un llançament curt i torna a fallar. L'Hilari s'enfila per les parets i dona un cop de peu a la tanca publicitària que vibra com si hagués estat sacsejada per un terratrèmol. Opta per canviar-lo. Quan en Mompalau passa davant la banquetta, l'Hilari el fulmina amb la mirada. Al final de l'entrenament, li demana que es quedi.

Un cop a La Masia, l'Ulisses pregunta a en Mompalau què li ha dit l'entrenador.

– Res.

– Res?

– Res.

– Va. Alguna cosa t’haurà dit.

– M’ha preguntat si estic bé a La Masia.

– I tu què li has dit?

– Que m’enyoro.

Aquella nit en Mompalau a penes dorm. En Bonafont i l’Altmaier han trobat una nova víctima amb què divertir-se. Amb els llums encesos, li demanen tot de coses impossibles; per començar, que els faci riure: que canti, que expliqui acudits, que balli una sardana.

– Fes el favor de ballar una puta sardana – ordena l’Altmaier amb cara de pocs amics.

En Mompalau es mor de vergonya: veure’l enrojolar forma part de l’espectacle. L’Ulisses no gosa dir res. Se sent alleugerit perquè els dos veterans han trobat un nou mortificat. Compartir vicissituds i humiliacions farà que tot sigui més senzill, ja que no es veu capaç de plantar cara ni a l’un ni a l’altre: són massa alts, massa forts, i a sobre coneixen el terreny que trepitgen.

Demanen a en Mompalau que s’agenolli a terra i vomiti el sopar. Com que es nega, li peguen calbots. Al final, cedeix. Es posa dos dits fins a la gargamella i vomita una pasteta de saliva i sucès gàstrics barrejats amb verdura, patata, carn i derivat làctic.

– Què fots, vomitant? – li recrimina en Bonafont –. Et sembla bé, això de tacar el terra? Au, torna-t’ho a empassar.

– Però sense fer servir les mans – li adverteix l’Altmaier.

En Mampalau no s’ho pot creure.

– Afanya't abans no es refredi –l'esperona en Sebas.

En Mompalau obeeix entre sanglots. Com un gosset, acota el cap, olora la gitarada, la llepa i a continuació la va aspirant entre arcades.

L'Ulisses no pot evitar gaudir de l'espectacle. No només no havia vist mai una cosa així, sinó que a més a més mai no li havia passat pel cap que pogués existir.

A les tres de la matinada, ordenen al de Palafrugell que es dutxi vestit amb aigua freda.

– Has d'espavilar, nano – li diu en Bonafont mentre li planta un xurro d'escuma d'afaitar al cap.

– T'has de treure la tonteria que portes a sobre –afegeix l'Altmaier, que l'empeny perquè es mantingui sota el raig d'aigua –. Has d'aguantar trenta segons sense queixar-te.

En Mompalau fa monumentals esforços per no badar boca sota l'aigua gèlida i finalment ho aconsegueix.

– Ara un minut – diu en Sebas, i l'Altmaier el torna a empènyer.

El de Palafrugell surt de la dutxa tremolant i plorant a llàgrima viva. La cara i les mans envermellides. La roba xopa, adherida al cos.

– Mireu quins pneumàtics que fa – diu en Bonafont pinçant-li els sacsons.

– Quin fàstic de *tio!* – exclama l'Altmaier.

En Sebas segueix petant-se de riure. Fan canelons amb les tovalloles, les amaren i li peguen assots a les cames i al cul. En Mompalau fa ganyotes i sacseja els braços: com si mirés d'espantar uns insectes molt grossos. L'arraconen i li peguen encara més fort i

més seguit. En Mompalau es col·loca en posició fetal. El lavabo s'ha omplert de *futboleros* que s'ho estan passant bomba. L'Ulisses tampoc no pot dissimular una primitiva expressió de curiositat i satisfacció. Li sobrevé un riure intranquil que li neix de les entranyes i que el seny no pot aturar. Aleshores es fixen en ell.

– I tu de què collons rius?

– De res – respon l'Ulisses, sobtadament aterrit, adonant-se de la volubilitat de la situació.

– Mireu com riu, el malparit – vocifera l'Altmaier.

– A veure si riu d'aquí a una estona.

Li manen que es vesteixi amb roba de carrer. Molt a contracor, l'Ulisses obeeix. El carden sota la dutxa.

– Amb aigua freda, hem dit – insisteix en Bonafont, que no en deixa passar ni una.

El fuetegen amb les tovalloles. En una de les ocasions, l'Altmaier gairebé li encerta l'ull. L'Ulisses nota una escalada d'ira. L'ull és sagrat. Però la pluja de fuetades és tan intensa i se sent tan intimidat que, tot i la crispació, es veu incapaç de revoltar-se: acaba encongit, fet una bola, cobrint-se el cap amb els braços com un boxejador arraconat al ring.

En acabat, li manen que dormi en una altra habitació, que no el volen ni veure. L'Ulisses es treu la roba, s'eixuga, es posa el pijama, agafa el despertador i el necesser i fa el gest de sortir. En Bonafont l'atura:

– Si ens fas riure, deixarem que et quedis.

Però el cert és que l'Ulisses no s'hi vol quedar ni un segon més.

– Va, collons. Explica'ns alguna cosa que ens faci riure.

L'Ulisses intenta pensar en alguna cosa enginyosa i divertida. Però per molt que s'esforça, no li ve res al cap. Està massa confós.

– No en sé.

– Aquest nano és subnormal – diu l'Altmaier.

En Sebas no para de riure, i de tant en tant burxa els dos veterans:

– Digueu-li que balli.

– Sí, això, balla una jota.

De sobte, però, en Bonafont s'alça del llit i desapareix per la porta del lavabo. L'Altmaier calla com un puta i en Sebasriu entre dents. En Mompalau continua mig somicant sota els llençols, malgrat que està a l'expectativa del que pugui passar perquè sap perfectament que en qualsevol instant els esdeveniments es poden tornar a girar en contra seva. De moment, se salva perquè l'Ulisses és el centre d'atenció. Al cap d'una estona, en Bonafont reapareix, tanca els llums i diu:

– A dormir.

L'Ulisses resta palplantat enmig de l'habitació a les fosques. Passen llargs segons, un minut, dos. No gosa moure's, no gosa dir res. Com si el més lleu moviment pogués provocar una allau. Els segons es fan eterns, en transcorren molts abans no s'atreveixi a alçar la veu per preguntar:

– I jo què faig?

Ningú no respon. En Mompalau somica més fort. Sembla que els altres hagin mort.

– Què faig?

Segueixen sense respondre.

– M'hi puc quedar?

Té el cos garrativat, en estat d'alerta, com un gripau al costat d'una carretera. Reconeix el perill, es pregunta si li esperen situacions doloroses. El cor li batega fort. Sons de moviments vermiculars de contracció de l'aparell digestiu. Té ganes de deixar-se caure a terra, d'arrossegar-se com un cuc i de ficar-se dins un cau. Nota com s'ofega en una por tangible, lliscosa, ascendent. A poc a poc, carranquejant i a les palpentes, s'apropa a la llitera, escala fins al matalàs i s'estira. Es queda paralytitzat, amb el despertador a la mà. Les agulles reflectores indiquen que passen deu minuts de les cinc de la matinada. Roman amb els sentits ben oberts, gairebé sense respirar, fins que no pot suportar-ho més i s'adorm.